

KRISTINA OHLSSON SYNTI- TAAKKA

WSOY

Fredrika Bergman -sarjaa

”Sietämättömän jännittävä... juoni kuin
mutkikas ja älykäs labyrintti ”

— EXPRESSEN

Kristina Ohlsson

SYNTITAAKKA

SUOMENTANUT LAURA BECK

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kääntäjä on saanut Suomen kulttuurirahastolta apurahaa ruotsinkielisen kirjallisuuden suomentamiseen.

Ruotsinkielinen alkuteos
Syndafloder

Copyright © Kristina Ohlsson 2017
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Laura Beck ja WSOY 2017

ISBN 978-951-0-42194-9

Painettu EU:ssa

Annikalle, yhdelle parhaista

Tämä on keksitty kertomus.

Kaikki mahdolliset yhteydet todellisuuteen ovat sattumaa.

KOLME MIESTÄ EKSYKSISSÄ

HUHTIKUU 2016

ENSIMMÄINEN MIES: TESTAMENTTI

VOI NÄITÄ KAIKKIA päätöksiä. Elämänsä viimeisinä kuukausina hän ajatteli eniten niitä. Kaikkia kysymyksiä jotka ansaitsivat vastauksen, kaikkia vastauksia jotka vuorostaan olivat päätöksiä. Hänen oli päätettävä miten hän halusi elää, miten hän halusi kuolla. Mitkä salaisuudet hän halusi paljastaa, ja miten monta salaisuutta hän veisi mukanaan hautaan.

Vaimon piti saada tietää. Se oli miehen luja vakaumus. Mutta hän ei uskonut että vaimon tarvitsi kuulla tuota hänen vuosikausia salaamaansa asiaa hänen vielä eläessään. Hän uskoi että heidän suhteelleen olisi parasta, jos hän vaikenisi edelleen. Aikaa oli niin vähän, ja tekemistä oli vielä niin paljon. Kulunutta ilmaisuä käytäkseen: hänen oli tullut aika sovittaa vanhat syntinsä.

Joten eräänä sateisena aamupäivänä hän istuutui kirjoituspöytänsä ääreen ja kirjoitti tärkeimmän kirjeen jonka oli eläessään kirjoittanut. Jokainen sana piti valita huolella, jokainen lause piti hioa viimeiseen asti. Kun hän oli valmis, hän luki tekstin läpi useampaan kertaan kuin pystyi jälkikäteen laskemaan. Vihdoin hän oli tyytyväinen. Tai ei tyytyväinen, ennemminkin epätoivoinen. Tämän parempaa siitä ei tulisi. Eikä hän saisi koskaan tietää, miten hänen vaimonsa reagoisi saatuaan kuulla mitä hän oli tehnyt. Lopen uupuneena hän nousi tuolista. Hänen täytyi syödä lounasta, levätä, käydä kävelyllä. Hänen täytyi päästä pois. Mutta siinä samassa ahdistus ja levottomuus iskivät häneen.

Hän istuutui taas.

Vielä kerran, hän ajatteli. Minun pitää lukea kirje vielä kerran. Ja niin hän teki.

Rakkaani,

on kulunut jo jonkin aikaa siitä, kun saimme ikävimmän mahdollisen tiedon. Kun luet tätä, minä olen poissa. Kuolinpäiväni on päätetty, ja me molemmat tiedämme päivämäärän. On mahdotonta tajuta, että minä istun tässä kirjoittamassa ja samaan aikaan tiedän että päiväni ovat luetut. Niinhän ne ovat tietysti aina olleet, mutta me ihmiset usein kuvittelemme huolettomina, että kuolema on vain muita varten, ei meitä itseämme. Aivan kuin ikuisen elämän ja ikuisen unen välissä olisi jokin kolmas mahdollisuus. Aivan kuin ihmiset voisivat halunsa mukaan tulla ja mennä siitä portista, joka erottaa elävät kuolleista. Usko minua, se ei ole mahdollista.

Ehkä minä en parempaa ansaitsekaan kuin tämän. Ehkä on jopa oikeudenmukaista, että juuri minut temmataan pois aiemmin kuin olisimme kumpikaan toivoneet. Siksi kirjoitan tämän kirjeen. Koska pelkään ansaitsevani kuoleman, joka minulla on edessäni.

Minä nimittäin tein jotain kertakaikkisen typerää muutama vuosi sitten. Muistatko, kun tyttäreemme oli vastasyntynyt ja olin edelleen huonossa kunnossa auto-onnettomuudessa loukkaannuttuani? Tietenkin muistat, se oli kauheaa aikaa. Varmasti muistat myös pillerit joita söin, ja miten me pilailimme että ne olivat riittävän vahvoja nukuttamaan hevosenkin. Luoja tietää, että tarvitsin niitä selvittääkseni arjesta, saadakseni voimani takaisin ja ruumiini kuntoon. Mutta asia oli niin kuin sinä sanoit – aivoni ja silmäni kirkastuivat vasta kun kivut olivat poissa ja minä olin luopunut morfiinin käytöstä.

Yhden ainoan kerran olin huolimaton. Yhden ainokaisen kerran. Mutta se riitti tuhoamaan toisen ihmisen elämän. Silloin oli tiistai. Tapahtui seuraavasti: nousin autoon ja ajoin Uppsalaan tapaamaan

esimiestäni ja osallistumaan päivällisiin myöhemmin illalla. Vaikka olin sairauslomalla, vaikka minulla oli vaikeuksia liikkua. Ja vaikka aistini eivät lääkkeiden takia olleet kirkkaat. En ole koskaan antanut sitä itselleni anteeksi. Minun ei olisi pitänyt ajaa autoa sinä iltana. Minun olisi pitänyt mennä junalla. Mutta en mennyt.

Ja minä ajoin ihmisen päälle.

Kyllä, luit oikein. Se on kauheaa, eikä sitä saa millään helvetin keinolla tekemättömäksi. Se ääni, kun nainen lensi etupellille, kun hänen päänsä osui tuulilasiin. Ja sitten se kerrassaan kummallinen näky, kun hän kolme sekuntia myöhemmin makasi elottomana tiellä auton takana. Muistan miten tuijotin takapeiliin, miten en millään voinut käsittää miten hän sinne oli joutunut.

Kaiken muun ymmärsin kyllä liiankin hyvin.

Joko pysähtyisin ja ottaisin vastuun teostani, ja silloin olisi elämäni ohitse. Ehkä menettäisin jopa sinut ja lapsemmekin. Tai sitten jatkaisin ajamista kuin mitään ei olisi tapahtunut. Katselin ympärilleni enkä nähnyt missään ketään. Ei todistajia, vain hiljaisuutta. Joten valitsin jälkimmäisen vaihtoehdon. Jätin hänet tielle. Ajattelin että tällaisen päätöksen voi tehdä vain kerran, eikä katumisen mahdollisuutta ole. En muista mitä ajatuksia päässäni liikkui, kun vauhti alkoi kiihtyä, luultavasti niitä ei ollut paljon. Mutta syällisyys ja häpeä asettuivat selkäyttimeeni, eikä ole kulunut päivääkään jona en olisi kamppailut tekoni muiston kanssa. Lehdet tietysti kirjoittivat siitä, ja minä seurasin salaa miten yliajamalleni naiselle kävi. Hän jäi nimittäin eloon, suureksi yllätyksekseni. Eloon, se on ehkä väärin sanottu – hän ei ollut enää sama ihminen kuin ennen. Meillähän ikävä kyllä pelastetaan ihmisen henki hinnalla millä hyvänsä.

Tässä vaiheessa olet kaiketi hyvin järkyttynyt. Syytät minua varmaankin raukkamaisuudesta ja ihmettelet, mitä helvettiä minä oikein ajattelin. Itseäni, kuuluu lyhyt vastaus. Ja sinua ja tyttäremme ja myöhemmin myös poikaamme. Ja sille tolalle asiat jäivät, kunnes jotain tapahtui muutama kuukausi sitten. Tiedät kyllä, silloin kun kaikki muuttui. Kun kaikki romahti, ja sain yllättävää tietoa omasta lähenevästä kuolemastani. Silloin päätin että minun oli aika ottaa vastuu tuosta asiasta, joka aikoinaan meni päin helvettiä. Minun oli aika sovittaa rikokseni.

Joten sen minä olen tehnyt. Olen yrittänyt hyvittää uhrilleni. Ainakin niin pitkälti kuin on mahdollista. Pelkään että olen siinä prosessissa väistämättä jättänyt jälkiä. Siksi kirjoitan tämän kirjeen, sillä pelkään että poliisi alkaa kaivella aiheuttamaani onnettomuutta uudestaan ja todellakin löytää minut. Löytää minut ja toteaa että olen kuollut. Eikä sinun tietenkään pidä sillä tavoin saada kuulla teostani. Vaan suoraan minulta.

Ajoin nuoren naisen päälle ja jätin hänet tielle auttamatta häntä. Muutkin kuin minä ovat tehneet vastaavanlaisia asioita, käyttäytyneet kuin elukat ja livistäneet kaikesta vastuusta. En halua että muistat minut sellaisena, ihmisenä joka pakeni paikalta. Siksi haluan kertoa, että olen erilainen kuin muut liikennepakenijat. Minä yritän nimittäin kantaa vastuuni, siitä huolimatta että rikoksesta on kulunut jo vuosia. Kuten eräs kirjailija kerran sanoi: minä korjaan kaiken.

Sen enempään en usko pystyväni.

Rakastan sinua yli kaiken.

TOINEN MIES: TALO

SAMAAN AIKAAN KUN kuolinpäivänsä tietävä mies allekirjoitti kirjallisen tunnustuksensa, toinen mies seisoj katselemassa taloa, joka oli oikeastaan enemmän arvoitus kuin talo. Ilma oli kylmä ja kirkas, tiehyitä kihelmöi kun hän veti henkeä. Huhtikuun sää oli epävakaa. Tämä onnistuisi hyvin. Oikein hyvin. Talon olivat rakentaneet niin vaivhkauset kädet, että harva tiesi sitä olevankaan. Hyvin harva. Se riitti miehelle, ja hän kääntyi vieressään seisovan naisen puoleen:

- Voisinko saada nähdä sen sisältäkin? hän kysyi.
- Totta kai, nainen vastasi.

Mies katseli ympärilleen. Taloa ympäröi iso tontti, ja siinä missä tontti loppui, alkoi pienehkö pelto. Sitten näkyi vain metsää niin pitkälle kuin silmä kantoi.

Täydellistä, mies ajatteli.

Nainen avasi ulko-oven ja piti sitä auki miehelle.

- Talo rakennettiin vajaan viisi vuotta sitten. Sen rakentamisessa ei ole mitään rikollista, mutta olimme hyvin tarkkoja siitä, että rakennuksesta tiedettäisiin mahdollisimman vähän. Taloa ei ole liitetty kunnan vesijohtoon tai viemäriin. Meillä on oma porakaivo ja wc:ssä oma jätesäiliö, jonka itse tyhjennämme. Ja sitten meillä on oma sähköjärjestelmä. Meillä on oma sähkönlähde, diesel-aggregaatti.

- Ymmärrän, mies sanoi vaikka ei oikeastaan ymmärtänyt ollenkaan. Että tällaisia paikkoja saattoi olla olemassa. Se ällistytti häntä. Sitä paitsi hän tunsi itsensä hiukan naiiviksi. Tältäkö tuntui, kun

aika ajoi ohi? Vai oliko yksinkertaisesti niin, että tällainen talo oli seurausta yhä kylmemmäksi käyvistä yhteiskunnasta? Hänhän tunsikin talon rakennuttajat ja heidän historiansa.

Kun hän astui sisälle taloon, hän tunnusteli ulko-ovea. Se oli paksumpi kuin tavallinen ovi, se tuntui painavan ainakin tonnin.

Nainen näytti tyytyväiseltä.

– Sekä ikkunoiden että ovien on tarkoitus kestää tulitusta, hän sanoi. – Lasit on teetetty erityisesti eräällä saksalaisella valmistajalla, ja ne ovat niin kestäviä että niitä voi lyödä vasaralla tai muulla lyömäaseella kymmenenkin kertaa, eivätkä ne mene rikki.

– Kuulostavat samanlaisilta kuin Ovaalin huoneen ikkunat, mies sanoi.

Hänen seuralaisensa naurahti.

– Meillä oli todellakin Valkoinen talo mielessämme kun me suunnittelimme tämän bunkkerin. Mielestäni onnistuimme tavoitteessamme varsin hyvin.

Mies kohotti toista kulmakarvaansa.

– Bunkkerin? hän sanoi.

– Jottei kukaan unohtaisi, ettei kyseessä ole mikään tavallinen talo.

Mykistyneenä mies kulki huoneesta huoneeseen. Hänen pulssinsa kohosi, hän ei ollut hurjimmissa unelmissaankaan osannut kuvitella että hänen ongelmaansa olisi niin yksinkertainen ratkaisu. Talo oli kerta kaikkiaan täydellinen.

– Kuinka pitkäksi aikaa saisin sen vuokralle? hän kysyi.

Hän ei voinut mitään sille, että hänen äänensä oli muuttunut käheäksi.

– Se on vapaana ainakin puoli vuotta. Uskotko että se riittää?

Yllättäen miestä epäilytti.

– En tiedä, hän sanoi. – En nimittäin tarvitse taloa vielä, vaan vasta myöhemmin keväällä. Kun tyttäreni palaa ulkomailta.

Nainen laski kätensä hänen olkapäälleen.

– Kuulin, mitä olet joutunut kokemaan, hän sanoi. – Hirveä tapaus.

Aurinko paistoi sisälle yhdestä ikkunasta. Mies näki selvästi miten lasin paksuus himmensi valoa.

– Niin, sanoi mies joka aikoi vuokrata talon. – Se on hirveä tapaus. Mutta enemmän tyttärelleni ja hänen perheelleen kuin minulle. Olisi upeaa jos he saisivat vihdoinkin turvapaikan. Eiväthän he voi loputtomiin piileskellä ulkomailla.

Nainen suoristautui.

– He saavat taatusti turvapaikan täällä, hän sanoi. – Täältä kukaan ei voi heitä löytää. Joten jos heidän tilanteensa ei ole muuttunut kun he palaavat kotiin...

– Ei se muutu.

– ... he ovat tervetulleita tänne.

Mies joka aikoi vuokrata talon salli itsensä hymyillä.

– Erinomaista, hän sanoi. – Erinomaista.

KOLMAS MIES: TYHJYYS

JA SITTEEN OLI kolmas mies. Hän joka ei tuntenut mitään tarvetta tunnustaa syntejään eikä etsinyt turvapaikkaa kellekään läheiselleen. Mies joka oli menettänyt niin paljon ettei enää ollut entisellään.

Hän istui työhuoneessaan ja tuijotti vaieten seinää. Hän ei reagoinut edes kun esimies kulki hänen ovensa ohi ja pysähtyi kesken askeleen.

– Mutta täälläkö sinä istut, esimies sanoi. – Minä luulin että olit vapaalla.

Hänestä kuuli ettei hän pitänyt näkemästään. Eikä ”vapaalla” ollut tilanteeseen sopiva sana.

– Minun piti hoitaa muutama asia.

Esimies viivytteli paikalla.

– Kuule, näen kyllä että et voi hyvin, hän sanoi.

Ääni oli pehmeä ja halu tehdä hyvää oli suuri.

– Se on ok, en vain viitsi olla koko ajan kotona.

Hänen esimiehensä selvitti kurkkuaan vaivaantuneena.

– Sinä tarvitset tauon, et sovi tänne juuri nyt.

– Anteeksi kuinka?

Esimies näytti kiusaantuneelta. Enemmänkin kuin kiusaantuneelta.

– Ei käy päinsä, että sinä räjähtelet kaikesta ja kaikille, hän sanoi matalalla äänellä. – Sinun asenteesi, sinun tasapainottomuutesi, se ei enää käy. Siksi me päädyimme sairauslomaan.

Tuli hiljaista.

Nyt se oli sanottu. Se mitä hän oli odottanut niin pitkään. Hän ei ollut tervetullut, hän ei saanut jäädä.

– Ala vetää siitä, hän sanoi. – Häivy. En tahdo mitään pirun sairuslomaa.

Hänen esimiehensä peruutti askeleen verran mutta ei enempää.

– Haluan että lähdet täältä jo tänään, esimies sanoi. – Olen antanut sinulle jo useamman mahdollisuuden kuin ansaitset.

Esimies poistui paikalta epäroivin askelin. Nyt mies saisi olla rauhassa, hän tiesi sen. Yksikään pirulainen ei uskaltanut lähestyä surevaa miestä, eikä etenäkään miestä jota oli lisäksi loukattu. Ei kukaan hänen ystävästään, ei kukaan hänen kollegoistaan. Sillä he eivät tienneet mitä sanoa hänelle. Hän ei syyttänyt heitä siitä, sillä hänen oli itsensäkin vaikea keksiä sanoja sille, mitä hän nyt kävi läpi. Miten vaikeaa se sitten olisikaan jollekulle toiselle?

Tunnit kuluvat aivan liian hitaasti. Hän istui paikallaan ja katseli edelleen seinää. Niin hän teki ajatellessaan. Esimies oli pyytänyt häntä lähtemään jo tänään, mutta ei ollut maininnut mitään kelloaikaa. Eräs idea oli muotoutumassa, ja hän halusi kehittää sitä rauhassa. Hän oli ollut huolimaton monessa asiassa, mutta tämän piti mennä oikein. Ei pelkästään hänen itsensä takia vaan myös monen muun. Kaikkien niiden, jotka eivät kyenneet itse hankkimaan itselleen hyvitystä, kaikkien niiden, jotka oli jätetty oman onnensa nojaan.

Nykyään hänellä oli aikaa sekä liikaa että liian vähän. Juuri tänä päivänä sitä oli liikaa. Mutta lopulta ilta tuli, ja hänen piti lähteä kotiin. Kotiin johonkin elämäksi kutsuttuun, tyhjään ja autioituneeseen.

Hyväksi se ei enää muutu, hän ajatteli. Mutta voin tehdä siitä paremman.

Ja sitten hän nousi ja lähti työhuoneestaan.

ALEX RECHTIN KUULUSTELU, 6. SYYSKUUTA 2016

Läsnä: kuulustelija 1 (K1), kuulustelija 2 (K2), rikoskomisario Alex Recht (Recht)

K1: Kiitos että sinulla oli aikaa tavata tänään. Ymmärtääksemme olet menossa hautajaisiin huomenna?

Recht: Kyllä, pitää paikkansa.

K2: Se on varmasti raskasta.

Recht: Rehellisesti sanoen se tuntuu tosi pahalta.

K2: Kaipaatko häntä?
(hiljaisuus)

K1: Tiedämme että sinä ja Fredrika... Eli jos et jaksa puhua hänestä nyt, voimme yrittää ratkaista asian jollain tavoin. Ymmärrämme että sinulla on paineita, mutta meidän on kuitenkin käytävä tämä keskustelu. Eräs kollegamme on syytettynä rikoksesta, ja meidän on jututettava jotakuta, joka on ollut mukana alusta asti.

Recht: Siinä tapauksessa saatte jututtaa jotakuta muuta. Sillä minä en ollut mukana alusta asti. Kukaan ei ollut.

K2: Mitä tarkoitat?

Recht: Tarkoitan sitä, että olimme sokeita sille mistä jutussa oikein oli kysymys. Tarkoitan että olisi auttanut, jos olisimme ymmärtäneet tiettyjä perustavanlaatuisia asioita. Kuten esimerkiksi

sen, kuinka monta uhria tulisi ja missä järjestyksessä nämä ihmiset surmattiin.

(hiljaisuus)

K1: Ok, mutta sitten otamme sen keskustelumme lähtökohdaksi. Kuka oli ensimmäinen uhri?

(hiljaisuus)

Recht: Eräs aivan tavallinen mies.

K2: Anteeksi?

Recht: Sanoin että aivan tavallinen mies. Mies joka oli vain ihminen.

LAUANTAI

»Mestarillisesti kirjoitettu.»

– DAGENS NYHETER

Mies löytyy kuolleena nojatuolistaan, rinnassa ammottaa luodinreikä. Mutta miksi ihmeessä hänellä on pikkusormessaan tyttärensä vihki-sormus?

Toisella puolen Tukholmaa hautausurakoitsija etsii veljeään. Veljeä, jota kukaan muu ei tunnu kaipaavaan ja joka pahimmassa tapauksessa on lopullisesti menetetty.

Samaan aikaan perheenäiti yrittää pitää tilanetta jotenkin hallinnassa miehensä muuttuessa yhä vaarallisemmaksi. Naisen on päivä päivältä vaikeampaa suojella itseään ja lapsiaan.

Siviilitutkija Fredrika Bergman ja rikospoliisi Alex Recht oivaltavat tapausten yhteydet ja heidät vedetään mukaan merkillisten tapahtumaketjujen tutkintaan. Joku tahtoo oikaista vääryyksiä ja jättää Alexille nimettömiä viestejä. Mutta kuka? Rikoksenteijä näyttää aina olevan askelen edellä.

Syntitaakka on intensiivinen ja jännittävä rikosromaani, jossa kaikki mikä kerran kätketään palaa vielä päivänvaloon.

